

РЕШЕНИЕ

№ 1953

гр. София, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка И.а

Членове: Петър Люб. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Иванка И.а Въззивно гражданско дело № 20211100510191 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

С решение № 20123099 от 25.05.2021 г., постановено по гр. д. № 3831/2020 г. по описа на СРС, I ГО, 167 състав, П.НА Р. Б. е осъдена да заплати на Й. СП. ИВ., на основание чл.2, ал.1, т.3, предл.2 ЗОДОВ, сумата от 5 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на неоснователно повдигнато и поддържано обвинение за престъпление по чл.302, т.1, предл. предпоследно вр. с чл.301, ал.1, пр.1 и 2 алт.1 вр. чл.20, ал.2 ВК вр. с чл.26, ал.1 НК, за което наказателното производство е било прекратено с постановление за прекратяване от 02.02.2015 г. по ДП № 18-П/2011 г. по описа на СО-СГП, пр. пр. № 4-2570/2011 г. по описа на СГП, ведно със законната лихва от 24.01.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, като искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 12 000 лв. Ответникът е осъден да заплати на ищеца, на основание чл.86, ал.1 ЗЗД, сумата от 1 520, 96 лв., представляваща лихва за забава за периода 24.01.2017 г. – 23.01.2020 г., като искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 6 062 лв. и за периода 02.02.2015 г. – 23.01.2017 г. включително. Отхвърлен е предявеният иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3, предл.2 ЗОДОВ за сумата от 300 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в сторени от ищеца разноски за адвокат в хода на досъдебното производство с посочения номер, ведно със законната лихва от 24.01.2020 г. до окончателното изплащане, както и иска с правно основание чл.86 ЗЗД – за заплащане на сумата от 151 лв. – мораторна лихва за периода 02.02.2016 г. – 24.01.2020 г. Ответникът е осъден да заплати на ищеца, на основание чл.10,

ал.3 ЗОДОВ вр. с чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 355, 78 лв., представляваща разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение за производството пред СРС, съразмерно с уважената част от исковете.

Срещу постановеното съдебно решение в частта, с която са уважени предявените искове, е депозирана въззивна жалба от ответника – П.НА Р. Б.. Излага съображения, че решението в обжалваната част е необосновано и неправилно. Счита, че ищецът не е изпълнил доказателствената си тежест да установи осъществяването на всички елементи от сложния фактически състав на спорното право. По делото не са установени претърпените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в непрекъснат дискомфорт, стрес, напрегнатост, накарнени добро име, достойнство и репутация в обществото на порядъчен гражданин, преживяна психическа депресия и др., както и наличието на непосредствената им връзка с незаконното обвинение. Поддържа, че необоснован е изводът на решаващият съд, че посочените неимуществени вреди се установяват от събраните по делото гласни доказателства. При липса на експертно заключение, не би могло да се приеме, че ищецът е изпадна в стресово състояние, тъй като няма поставена психиатрична диагноза. Счита, че по делото е следвало да се изслуша психиатър, тъй като съдът не разполага със специални знания, за да може да установи дали ищецът е преживял депресия и стрес, унижение и потиснатост, несигурност, страх от незаконно осъждане. Излага съображения, че дори да се приеме, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността, му то определеният размер на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди е прекомерен и не е съобразен с изискванията на чл.52 ЗЗД, както и с икономическия стандарт в страната. Разпитаният по делото свидетел дава показания относно състоянието на ищеца след повдигнатото обвинение, но липсва доказателства за състоянието на ищеца преди предявяване на процесното обвинение. По делото не е установено по време на съдебния процес П.НА Р. Б. на ведомствения сайт или с изрично изявление на говорителя на същата да е дала информация на пресата за задържането на ищеца, чрез посочване на неговите имена и длъжност. При съобщенията за акцията са посочени сами инициали на служители на МВР. Не следва да отговаря за журналистически публикации. Моли съда да отмени решението в обжалваната част, като отхвърли изцяло предявените искове.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК не е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ищеца Й. СП. ИВ.. В проведеното открито съдебно заседание във въззивното производство оспорва въззивната жалба чрез процесуалния му представител адв. Н.. Излага съображения, че решението в обжалваната част е правилно и законосъобразно. Претендира сторените по делото разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК, намира следното:

СРС е сезиран с обективно, кумулативно съединени искове съответно с правно основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ и чл.86 ЗЗД. Ищецът твърди, че от 1996 г. е служител на МВР. Към м.09.2011 г. е заемал длъжността „младши автоконтрольор, 1 степен, категория Е-1 степен“, Сектор „Престъпления по пътищата“, при СДВР. Въз основа на постановление от 26.09.2011 г. на прокурор на СГП по ДП № 18-П/2011 г. по

описа на Отдел „Следствен“ на СГП, пр. пр. № 4 – 2570/2011 г. по описа на СГП, на 27.09.2011 г. е бил привлечен в качеството на обвиняем и му била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“. СГП му повдигната обвинение за извършено престъпление по чл.302, т.1 и т.2 вр. с чл.301, ал.1, пр.2, алт.2 НК. С постановление № 4-2570/2011 г. от 02.02.2015 г. за прекратяване на наказателното производство, воденото спрямо него разследване е прекратено. В резултат на неправомерните действия на ответника по повдигане на обвинение за престъпление, което не е извършил, както и незаконосъобразното му задържане под стража се породила нужда от ангажиране на адвокатска защита, за което е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. Наказателното производство спрямо него е продължило повече от 3 г. и 4 м., през което време е бил подложен на огромен психически тормоз от повдигнатото му незаконосъобразно обвинение и третирането му като престъпник от страна на СГП. Отрицателните изживявания от незаконно повдигнатото му обвинение, задържането му под стража в арест заедно с лица, извършили претърпени, демонстративното развеждане с поставени белезници пред телевизионните камери и фоторепортери е рефлектирало върху общото му физическо и психическо здравословно състояние през време на воденото спрямо него наказателно производство. На 02.02.2015 г. е постановено прекратяване на наказателното производство. В резултат от наказателното производство, задържането му под стража, оставането му без работа и сигурността за бъдещето му преживял стрес, унижение, страдание, страх за бъдещето, емоционално и психическо напрежение, загуба на доверие в институциите, което влошило психическото му и физическо здраве. Публикуването в средствата за масова информация на данни за личността му, дадени от СГП, се е отразило негативно и при осъществяването на социални контакти и общуване от негова страна. Много негови познати и приятели прекратили контактите си с него, след като узнали за воденото спрямо него досъдебно производство. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 300 лв. – обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в изплатен адвокатски хонорар за защита в досъдената фаза, сумата от 151 лв. – мораторна лихва за периода 02.02.2015 г. – 21.01.2020 г., сумата от 12 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, сумата от 6 062 лв. – мораторна лихва за периода 02.02.2015 г. – 21.01.2020 г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от момента на завеждане на делото до окончателното изплащане. Претендира сторените по делото разонски.

С постъпилия в срока по чл.131 ГПК писмен отговор на исковата молба ответникът оспорва преявения иск. Счита, че по делото не са ангажирани доказателства за претърпените от ищеца неимуществени вреди в резултат на воденото срещу него наказателно производство. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на част от претендираната мораторна лихва. Липсват доказателства и относно момента на влизане в сила на постановлението за прекратяване на наказателното производство, както и относно извършени от ответника действия, извън правно регламентирани в хода на наказателното производство. Счита, че претендираното обезщетение за претърпени неимуществени вреди е прекомерно, не е съобразено с формираната съдебна практика за подобни

случаи, както и с икономическата обстановка в страната. Поддържа, че деянията, предмет на досъдебното производство, водено срещу ищеца, са фактическа и правна сложност. В досъдебното производство са били привлечени 15 лица, като тяхното поведение също е от значение за продължителността на наказателното производство. Не са ангажирани доказателства за незаконно задържане на ищеца под стража за срок от 72 часа – липсва постановен акт за отмяна на постановлението за задържането му под стража. Спрямо ищеца не е взета друга мярка за процесуална принуда. Оспорва иска за заплащане на имуществени вреди, тъй като в договора за правна защита не е посочен начина на заплащане на уговореното адвокатско възнаграждение. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск.

ДП № 18-П/2011 г. по описа на ОС-СГП, пр. пр. № 4-2570/2011 г. по описа на СГП е образувано с постановление от 30.08.2011 г. СГП срещу неизвестни длъжностни лица – служители на МВР за престъпление по чл.302, т.1, пр. последно и т.2 вр. с чл.301, ал.1, пр.1 и 2, алт.1 вр. с чл.26, ал.1 НК.

С постановление от 27.09.2011 г. Й. СП. ИВ. е привлечен в качеството му на обвиняем за престъпление по чл.302, т.1 пр. предпоследно вр. с чл.301, ал.1, т.1 пр. предпоследно вр. с чл.301, ал.1, пр.1 и 2, алт.2 и алт.4 вр. с чл.26, ал.1 НК, за това, че в периода 26.08.2011 г. – 11.09.2011 г., на територията на на гр. София – КПП № 51, находящо се на нулев километър на АМ „Тракия“, от южната страна по посока гр. Пловдив, срещу хотел „Черна котка“, гр. София, като длъжностно лице от категорията на чл.169, ал.1, т.1 ЗМВР (държавен служител в МВР) – полицейски орган – полицай категория Е-І степен, полицай, младши автоконтрольор І степен при СДВР, Сектор „Престъпления по пътищата“, група 03-КПП- при условията на продължавано престъпление, в съучастие като съизвършител с други длъжностни лица от категорията на чл.169, ал.1, т.1 ЗМВР (държавен служител в МВР) – полицейски орган – полицай категория Е-І степен, полицай, младши автоконтрольор І степен при СДВР, Сектор „Престъпления по пътищата“, група 03-КПП, е поискал и приел дар, за да не състави документ за административна санкция във връзка с констатирано нарушение на ЗДвП, с посочени три деяния.

С постановление № 10-Р-1071 от 27.09.2011 г. Й. СП. ИВ. е задържан за срок до 72 часа до довеждането му пред съда за разглеждане на делото по реда на чл.64 НПК – вземане на мярка за неотклонение от състав на СГС.

С определение от 30.09.2011 г., постановено по ЧНД № С 678/2011 г. по описа на СГС, НО, 25 състав спрямо Й. СП. ИВ. е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 3 000 лв.

С определение от 06.10.2011 г., постановено по ВНЧД № П 154/2011 г. по описа на САС, горепосоченото определение е потвърдено.

С постановление от 12.09.2013 г. на СГП мярката за неотклонение е отменена.

С постановление за прекратяване на наказателното производство от 02.02.2015 г. , постановено по пр. пр. № 4-2370/2011 г. по описа на СГП, ДП № 18-П/2011 г. по описа на ОС-СГП, е прекратено посоченото наказателно производство, включително и спрямо Й. СП. ИВ., на основание чл.199 НПК, чл.243, ал.1, т.2 НПК – поради недоказаност на престъплението, за което са повдигнати обвинения.

От показанията на разпитания пред СРС свидетел И.И.В. се установява, че познавал ищеца, били приятели от основното училище досега. След уволнението му от армията ищецът веднага постъпил в МВР. Това било негова детска мечта. Известно му било за воденото срещу ищеца наказателно производство. Преди 9-10 години съпругата на ищеца се обадила на свидетеля. Била много разстроена, искала да се срещнат. Казала му, че на път за работа задържали ищеца и колегите му в поделението на „Враня“. Свидетелят, заедно с племенника му, отишли в поделението, за да приберат автомобила на ищеца. Оттам разбрал, че имало проведена операция. Вечерта по новините видял, че колегите на ищеца са били задържани, с поставени белезници на ръцете, зад гърба. На следващия ден печатните медии разгласили за проведената специализирана акция и задържаните лица, на които имената били посочени. След освобождаването му ищецът го помолил да му съдейства с пари, защото му наложили парична гаранция в размер на 3 000 лв., а той не разполагал с такава сума. На следващия ден всички медии огласявали за проведената акция „Палките 2“, имало множество статии и снимков материал. След освобождаването на ищеца животът му коренно се променил. Свидетелят и ищеца били от една компания. Ищецът бил весел човек, музикант, душата на компанията. Веселял ги, свирел. След задържането на ищеца той станал друг човек. Оттогава свидетелят не е чувал ищеца да свири, не събирали в една компания, както навремето, въпреки, че останалите продължавали да се събират. Ищецът изпитвал големи притеснения. Имал кредити, не знаел как да ги изплаща. Договорил се с банката за разсрочване на дълга, за отлагането му. Притеснявал се, че няма да може да се справи финансово, тъй като съпругата му работела на минимална работна заплата. Преди задържането били голяма компания, след това Й. не се събирал с останалите от компанията. Ищецът се затворил в себе си, отчуждил, се. Имал проблеми със съпругата си. Съпругата му споделила със свидетеля за притесненията си за ищеца. Той престанал да споделя всичко със свидетеля. Притеснявал се да излиза, тъй като всичките му съседи говорили зад гърба му. След като го възстановили на работа, колегите му обсъждали за наказателното производство. Отблъсквали го, останалите му колеги не искали да работи там. Които имали възможност се преместили в други отдели ищецът споделял със свидетеля, че ако има възможност, би се преместил заради отношението на началниците му към него. След около 2 години ищецът се върнал на работа. Свидетелят знаел, че ищецът е кандидатствал за по – висока длъжност, но му било отказано заради воденото наказателно производство, въпреки, че то било прекратено. Ищецът бил много разочарован. След възстановяване на ищеца на работа наказателното производство продължавало. Ищецът вече бил друг човек. Свидетелят бил един от малкото хора, които не променили отношението си към ищеца след образуване на наказателното производство. И понастоящем ищецът работел в МВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, изхожда от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК съдът се произнася служебно по

валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършена служебна проверка въззивният съд установи, че обжалваното съдебно решение е валидно, като същото е процесуално допустимо.

Наказателното производство срещу ищеца е образувано от СГП. Предвид обстоятелството, че съгласно чл.136, ал.3 ЗСВ и чл.137 Прокуратурата е единна и централизирана, като същата е юридическо лице на бюджетна издръжка, ответникът е надлежно материално – правно легитимиран да отговаря по иска, предмет на делото.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, следва да се установи, че на ищеца е повдигнато обвинение в извършване на престъпление, което е прекратено, тъй като извършеното деяние не е престъпление, претърпените неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от действията на органите на прокуратурата от повдигнатото обвинение на ищеца в извършване на престъпление.

Не е спорно между страните, а и от събраните по делото доказателства се установи, че срещу ищеца е било образувано наказателно производство за престъпление по чл.302, т.1 пр. предпоследно вр. с чл.301, ал.1, т.1 пр. предпоследно вр. с чл.301, ал.1, пр.1 и 2, алт.2 и алт.4 вр. с чл.26, ал.1 НК, – престъпление против правосъдието, подкуп, за което е предвидено лишаване от свобода от три до десет години, глоба до 20 000 лв. и лишаване от права по чл.37, ал.1, т.6 и т.7 НК. С оглед на това престъплението е тежко по смисъла на чл.93 т.7 НК.

Съгласно чл.2, ал.1, т.3, предл.2 ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

В случая наказателното производство е прекратено поради недоказаност на престъплението, за което е повдигнато обвинение.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с ТР № 3 от 22.04.2005 г. по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС, т.7, съответният правозащитен орган отговаря и в случаите, когато наказателното производство е прекратено поради недоказаност на обвинението. Основанието за прекратяване по чл.237, ал.1, т.2 НПК (отм.) - понастоящем чл.243, ал.1, т.2 НПК, съответства на основанието за търсене на отговорност за вреди по чл.2, т.2, пр. 3 ЗОДОВ, а именно „че деянието не е извършено от лицето“.

Съгласно последователната и непротиворечива съдебна практика в понятието неимуществени вреди се включват всички телесни и психически увреждания на пострадалия, претърпените болки и страдания, които в своята цялост представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт в определен период от време. Установеният в чл.52 ЗЗД критерий за справедливост не е абстрактен, а се извежда от преценката на

конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, общественото и социално положение. Принципът на справедливост включва в най - пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие (решение № 298/04.07.2011 г. по гр. д. № 1152/2010 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК и др.).

С решение № 200 от 16.06.2016 г. по гр. д. № 1019/2016 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК, е разяснено, че обстоятелства от значение за размера на обезщетението при иски по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ са тежестта на престъплението, за което е било повдигнато незаконно обвинение; продължителността на незаконното наказателно преследване; интензитета на мерките на процесуална принуда; броят и продължителността на извършените с негово участие процесуални действия; начинът, по който обвинението се е отразило върху пострадалия с оглед личността му и начина на живот; рефлектирало ли е обвинението върху професионалната реализация на пострадалия, на общественото доверие и социалните му контакти, отраженията в личната му емоционална сфера, здравословното му състояние и пр. Следва да съобразят и обществените критерии за справедливост, свързани с икономическите условия в страната и жизнения стандарт на населението за съответния период, следвайки принципа за пропорционалност между претърпените от пострадалия неимуществени вреди и паричното им обезвъзмездяване.

Жалбоподателят поддържа, че ищецът не е установил по надлежния процесуален ред претърпените неимуществени вреди.

От ангажираните свидетелски показания се установи, че във връзка с наказателно производство ищецът е търпял негативни изживявания – бил разтревожен, изпитвал е притеснения, затворил се в себе си. Воденото спрямо него наказателно производство се отразило негативно на емоционалното му състояние, както и на социалните му контакти – не се събирал с приятелите си, не споделял, затворил се в себе си, отчуждил се. Широкото медийно отразяване на ареста на ищеца дало негативно отражение върху оценката на обществото и колегите му към личността и професионалните качества на ищеца.

Съдът възприема показанията на разпитания свидетел, тъй като те са логични и последователни и не се опровергават от останалите ангажирани по делото доказателства. Свидетелят е дал показания за възприети от него обстоятелства.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че негативните емоционални преживявания на ищеца подлежат на установяване посредством експертизи.

Жалбоподателят не твърди влошаване на здравословното му състояние, включително и на психическото му здраве, за да е налице необходимост от специални знания и изслушване на експертиза за установяване на тези вреди и причинната им връзка с наказателното производство. В случая се претендират вреди, които са естествена и обичайна последица от воденото спрямо едно лице наказателно производство, без пряко да е засегнато здравето на същото. С оглед на това съдът счита, че претендираните от ищеца неимуществени вреди са доказани по делото по

надлежащия процесуален ред.

Предвид тежестта на обвинението, продължителността на наказателното производство – в периода 26.09.2011 г. – 02.02.2015 г., взетата мярка „задържане за 72 часа“, взетата мярка за неотклонение „парична гаранция в размер на 3 000 лв.“, както и тяхното неблагоприятно отражение върху личността на ищеца, на общественото доверие и социалните му контакти, отраженията в емоционална му сфера, както и в професионален план и съобразявайки се с принципа на справедливост, залегнал в разпоредбата на чл.52 ЗЗД, както и задължителните указания, дадени с ППВС № 4/23.12.1968 г., съдът счита, че обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди възлиза на 5 000 лв. Обезщетението в този размер ще възмезди в най - пълна степен претърпените от ищеца емоционални неудобства във връзка с воденото наказателно производство срещу него.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат, решението следва да се потвърди.

По разноските по производството:

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.3 ГПК в полза на ответника по жалбата следва да се присъдят сторените по делото разноски. Техният размер възлиза на 750 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство във въззивното производство.

Ответникът своевременно е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Нормата на чл. 78, ал. 5 ГПК регламентира, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 ЗАдв.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с ТР № 6 от 06.11.2013 г. по т. д. № 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС, основанийето по чл.78, ал.5 ГПК се свежда до преценка на съотношението на цената на адвокатската защита и фактическата и правна сложност на делото, като съдът следва да съобрази доказателствените факти и доказателствата, които ги обективират и дължимото правно разрешение на повдигнатите правни въпроси, което е различно по сложност при всеки отделен случай. След тази преценка, ако се изведе несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права, съдът намалява договорения адвокатски хонорар.

Минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен съобразно чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в случая възлиза на сумата от 580 лв.

Предвид фактическата и правна сложност на делото, както и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права, – явяване в открито съдебно заседание, съдът счита, че заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерно, поради което следва да се намали до минималния размер от 580 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА № 20123099 от 25.05.2021 г., постановено по гр. д. № 3831/2020 г. по описа на СРС, I ГО, 167 състав, **В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ.**

ОСЪЖДА П.НА Р. Б., с адрес гр. София, бул. „****“, да заплати на Й. СП. ИВ., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, ул. „****“ – адв. Е.И., на основание чл.78, ал.3 вр. с ал.5 ГПК, сумата от **580** (петстотин и осемдесет) лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство във въззивното производство.

Решението в частта, с която са отхвърлени предявените иски, е влязло в сила, като необжалвано.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____